

Мангушъ циганинътъ се здрависваше съ Къня. Марко, гърбомъ къмъ дружината, дъвчеше нѣкаква тревичка.

Въ това време Савата даде знакъ и всички се опжтиха нататъкъ. Савата изпревари, отиде до циганина и викна:

— Мангушъ, хайдутино, дай ни магарето! Дай го съ добро, да не изпатишъ повече!

Циганинътъ уплашено се обърна.

— Кой магаре бе? Кой да дава? Тозъ магаре мой! Гледай ти, хитъръ момче!

— Дай магарето, думамъ, че ще стане лоша работа! Продавашъ — пѣкъ сетне крадешъ. Ама нѣма да го бжде така. Това магаре е наше. Дай го още сега!

Марко все така дъвчеше тревичката. Но Гуджо вече душеше краката му и изведнажъ радостно залая и се хвърли отгоре му. Ухото на магарето се наостри.

— Такова магаре съ едно ухонѣма друго. Това е нашето магаре, дето лани ни го продаде! — викаше Савата.

Циганинътъ се обърка.

— А, ти ли си бре! Ама тозъ магаре не е той — тозъ братъ му.

— А тѣй ли! изкрещѣ Савата. — Марко! Цѣлата дружина въ единъ гласъ извика: — Марко!

И въ сщия мигъ Марко вдигна глава, обърна се, озжби се отъ радостъ — и зарева: — Ахж-ахж-ахж! Цѣлиятъ панаиръ екна. Дружината се спустна да го прегръща. Гуджо скачаше съ лай. Но Ман-

гушъ още дърпаше вжжето и се мжчеше да го отведе. Тогавя Марко метна глава назадъ, хвърли едно чифте, ритна циганина, събори двата коша и се откжсна.

Мангушъ отхвъркна на петъ крачки, и веднага изчезна. Яйцата се начупиха и протекоха. Събранитѣ наоколо хора се пре-